

Ilie și Elisei

Versete călăuzitoare: 2 Împărați 2.9-15

Introducere

În acest pasaj avem două adevăruri mari, care caracterizează creștinismul. Ca și creștini prețuim foarte mult crucea, care este baza juridică corectă a tuturor binecuvântărilor noastre, și apoi vorbim cu plăcere despre venirea Domnului. Toți creștinii recunosc că Hristos a venit să moară, și în general ei cred că El va reveni, ca să ne ia în glorie. Dar mai sunt și alte două adevăruri mari, despre care nu se vorbește așa de mult. Primul dintre ele este marea realitate, că Hristos Se află acum în glorie, și al doilea, că Duhul Sfânt este pe pământ. Astăzi este un Om în glorie și o Persoană divină pe pământ. Acestea sunt cele două adevăruri mari, care alcătuiesc caracterul creștinismului. Ele nu au fost prezente în epoca veche și sub această formă nu vor fi în epoca care va veni. Aceste adevăruri caracterizează momentul actual, și constituirea Adunării depinde de ele. Adunarea nu putea fi constituită înainte ca Hristos să intre în glorie și Duhul Sfânt să fie venit pe pământ. Despre aceste două adevăruri doresc să vorbesc în această după-masă.

Dacă vorbim despre un Om în glorie, atunci nu vrem să uităm că Acesta – Domnul Isus – este o Persoană divină. Însă Ștefan vede pe Fiul Omului în glorie. Am citit acest pasaj din cartea împăraților, deoarece el ne dă o imagine a acestor adevăruri, și Dumnezeu ne învață deseori prin imagini, așa cum facem și noi cu copiii noștri.

Legătura între Ilie și Elisei

Profetul Ilie și-a terminat viața. Marele eveniment de pe Carmel a trecut, și el era în momentul să intre în cer într-un car de foc. Elisei trebuia să rămână. Un om a fost luat în cer și un om a rămas pe pământ. Omul, care a fost lăsat pe pământ, trebuia să întruchipeze sau să prezinte pe cel care tocmai intrase în cer. Pentru ca Elisei să poată reprezenta pe Ilie, mai întâi era necesar ca inima lui să se lege cu a lui Ilie. În versetul 2 al capitolului citit ni se spune, că Elisei trebuia să lase pe Ilie. În versetul 4 Ilie spune același lucru lui Elisei, și la fel și în versetul 6. Aceste versete vorbesc despre o inimă cu afecțiune față de Ilie. Apoi găsim, că Elisei și Ilie erau în părtășie. În versetul 7 se spune: „Și au mers amândoi”. La sfârșitul versetului 7 citim: „și ei amândoi au stat lângă Iordan”, iar la sfârșitul versetului 8 citim: „au trecut amândoi pe uscat”. De trei ori se spune: amândoi. Aceasta arată desigur, că el era legat de Ilie și era în părtășie cu el. În versetul 11 se spune apoi: „Și a fost așa; pe când mergeau ei încă și vorbeau”. Aceasta vorbește despre comunicare. Avem astfel aici trei lucruri: sentimente, părtășie și comunicare.

Elisei trebuia să-l reprezinte pe Ilie

Ilie pleacă spre cer, și Elisei este lăsat în urmă pe pământ, pentru ca el să poată deci reprezenta pe Ilie. Însă pentru aceasta el trebuie să aibă duhul aceluia care a plecat în cer. Când Ilie a fost luat, mantaua lui a căzut pe pământ, și Elisei și-a rupt propriile haine. Eu cred că mantaua vorbește în sens spiritual despre caracterul persoanei cu care avem a face. Ea este ceea ce se vedem la o persoană; și ceea ce trebuia să se vadă la Elisei era caracterul și însușirea lui Ilie. De aceea citim la sfârșitul versetului 15: „Duhul lui Ilie se odihnește peste Elisei”. Aceasta au spus-o fiii profeților. Când aceștia au privit la Elisei, au văzut caracterul și viața lui Ilie. Aceasta este o imagine despre ceea ce ar trebui să fie valabil despre tine și despre mine. Domnul a atras inimile noastre la Sine, și El a intrat în glorie și ne-a lăsat aici, pentru ca noi să-L prezentăm și să-L reprezentăm în lume. Noi suntem oameni pe pământ, care au primit viața Omului din cer și acum ei trebuie s-o prezinte. Vai, cât de puțin corespundem noi acestui scop; dar noi nu vrem să minimalizăm adevărul, din cauză că noi corespundem așa de puțin lui. Noi am fost lăsați aici, ca să prezentăm pe acel Om desăvârșit, care S-a înălțat la cer.

Cele două aspecte

Duhul Sfânt a coborât pe pământ de la Hristos din glorie, ca să locuiască în noi, pentru ca noi în puterea Duhului, asemenea lui Elisei, să privim la Omul desăvârșit din glorie. Și în măsura în care noi privim în sus la Omul din glorie, vom deveni într-o măsură mică asemenea Lui. „Iar noi toți, privind ca într-o oglindă, cu fața descoperită, gloria Domnului, suntem transformați în același chip, din glorie spre glorie, întocmai de Duhul Domnului.” (2 Corinteni 3.18).

1. Isus este luat în glorie

Să ne îndreptăm acum spre cartea Faptele Apostolilor 1.8-9. Aici avem cele două mari realități, despre care am vorbit. Domnul Isus a vorbit pentru ultima dată ucenicilor Săi și le spune, că ei vor primi putere, când Duhul Sfânt Se va fi coborât peste ei. Și la sfârșitul versetului 9 citim că un nor L-a luat dinaintea ochilor lor. Aici Domnul intră ca Om în glorie, de aceea în versetul 11 El este numit de îngeri cu numele pe care El l-a purtat ca Om: „acest Isus”. Avem astfel aici prima mare realitate: Isus este luat în glorie.

2. Duhul Sfânt vine din glorie

Dacă trecem acum la capitolul 2 al cărții Faptele Apostolilor, versetele 1-4, atunci găsim acolo a doua mare realitate: Duhul Sfânt coboară din glorie pe pământ. Ucenicii au fost umpluți cu El, și este formată Adunarea. La sfârșitul capitolului, în versetul 47, citim: „Iar Domnul adăuga în fiecare zi pe cei care erau mântuiți”. Aceasta arată clar, că Adunarea era constituită deja în momentul acela.

Dacă vedem pe Isus în glorie

Ne îndreptăm acum spre capitolul 7 versetul 2 și versetele 54-60 din Faptele Apostolilor. Am citit aceste versete, ca să arăt, ce se petrece cu un om și ce ia naștere în el, când el vede pe Isus în glorie. La începutul capitolului citim, că Dumnezeu gloriei S-a arătat lui Avraam; aceasta înseamnă, Dumnezeu gloriei Se arată unui om pe pământ. La sfârșitul capitolului ni se relatează că Ștefan privește în glorie și vede acolo un Om în gloria lui Dumnezeu. Este ceva minunat, că Dumnezeu gloriei S-a arătat unui om pe pământ, dar nu era mult mai minunat că un om de pe pământ a văzut un Om în gloria lui Dumnezeu, într-un loc unde niciodată nu a fost vreun om? Ce înseamnă: Dumnezeu gloriei? Ce înțelegem noi prin glorie? Gloria nu este simplu un loc aflat în lumină strălucitoare. Gloria înseamnă întotdeauna prezentarea a ceea ce caracterizează ceva. Citim în Cuvânt, că gloria unei femei este în părul ei lung. Aceasta diferențiază femeia de bărbat. Gloria unui tânăr este puterea lui, spune Scriptura, și în Proverbe se spune că gloria unui om bătrân sunt perii lui albi. Gloria este ceea ce este specific cuiva. Dumnezeu gloriei înseamnă drept urmare: Dumnezeu într-o sferă în care El este revelat pe deplin. Dacă în lumea aceasta privim în jurul nostru și vedem palatele mari și clădirile impunătoare, ele vorbesc despre gloria omului. Lumea aceasta revelează exclusiv gloria omului, dar ea nu prezintă dreptatea, dragostea și gloria, care le găsim la Dumnezeu. Să presupunem că tu ai fi pe scena gloriei lui Dumnezeu, acolo unde Dumnezeu este revelat pe deplin, aceasta ar fi o lume în care totul vorbește despre Dumnezeu. Dragostea și sfințenia ar fi acasă, la fel viața și orice binecuvântare. Când Dumnezeu gloriei S-a arătat lui Avraam, Dumnezeu a venit dintr-o lume în care totul vorbea despre Dumnezeu, și aici El a chemat pe Avraam din lumea aceasta, pentru ca acesta să intre în lumea lui Dumnezeu. Deci când Dumnezeu gloriei Se arată unui om, aceasta înseamnă în cele din urmă că omul însuși se va arăta în gloria lui Dumnezeu. În acest scop Dumnezeu S-a arătat lui Avraam.

Când Domnul Isus a intrat în glorie, vedem împlinit planul lui Dumnezeu pentru noi credincioșii. Acum este numai o întrebare de timp, că fiecare credincios va fi acolo. Acum noi încă nu am ajuns în această glorie. Noi suntem încă lăsați aici. De ce Dumnezeu nu ne-a luat la Sine, atunci când ne-am întors la El? Când tâlharul de pe cruce a venit la Hristos, acesta a intrat în aceeași zi în glorie. Domnul i-a zis: „Chiar astăzi!” Însă acesta nu este felul general de a proceda al Domnului. Noi suntem pentru un timp în lumea aceasta, și am fost lăsați aici ca să reprezentăm pe pământ pe Hristos, Omul desăvârșit din glorie – în timpul absenței Sale pe pământ. Vedem cum toate acestea sunt exprimate minunat în Ștefan. Ștefan era plin de Duhul Sfânt – care a venit din glorie – și deoarece era plin de Duhul Sfânt, el privea țintă spre cer. De aceea Duhul Sfânt este aici, ca să conducă inimile noastre acolo unde este Hristos. El nu este aici să ne facă oameni bogați, căci atunci toți creștinii ar fi bogați, însă nu este așa. De cele mai multe ori Evanghelia se vestește săracilor. S-ar putea ca Dumnezeu să-ți dea reușită în lumea aceasta, dacă este bine pentru tine, însă Duhul Sfânt a venit să lege inima noastră cu Hristos în glorie. Dacă am fi plini de Duhul Sfânt, atunci nu am privi în jurul nostru și nici în noi, ci am privi ca Ștefan în sus. Am privi țintă spre cer, nu numai din când în când. Duhul Sfânt desparte inimile noastre de pământ și le leagă cu cerul, și dacă privim în cer, vom vedea gloria lui Dumnezeu. Vom privi pe o scenă, pe care Dumnezeu este revelat deplin, unde totul este corespunzător Lui. Și pe această scenă a gloriei vom vedea pe Isus ca Om la dreapta lui

Dumnezeu, pe locul puterii, și vom spune, așa cum a spus Ștefan: „Văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând la dreapta lui Dumnezeu”. Care a fost rezultatul faptului că Ștefan a văzut pe Fiul Omului în glorie? Rezultatul a fost: Ștefan a fost menținut prin Omul aflat în glorie. Ștefan era un om sărman, slab pe pământ, înconjurat de vrăjmași, în împrejurările cele mai îngrozitoare, și în acestea el este sprijinit de Hristos, care este în cer. Cu toate că el a fost scos din cetate și era înconjurat de oameni care scrâșneau din dinți și aruncau cu pietre asupra lui, el este așa de deplin sprijinit și întărit, că el putea să se roage în pace pentru vrăjmașii lui și apoi a adormit liniștit ca un copil. Aici ne este arătat un om de pe pământ, care este sprijinit de Omul din cer. El nu a primit eliberare din împrejurările periculoase. În momentul acela Domnul nu face nimic vrăjmașilor lui. El nu a oprit pietrele, dar El a făcut ceva mult mai mare, decât să-l elibereze din situații. El l-a sprijinit și l-a întărit în ele. Când suntem în încercări dorim întotdeauna să fim scoși din ele, și Domnul este foarte bun, El face deseori aceasta. Însă uneori El lasă încercarea să continue, ca să arate că El ne poate păstra când trecem prin încercări.

Acesta este primul rezultat al faptului că privim pe Hristos în glorie. Al doilea rezultat este, că Omul din glorie este prezentat de un om de pe pământ. Căci noi vedem cât de minunat Ștefan se aseamănă cu Domnul său. Când Domnul Isus a atârnat pe cruce, El a rostit rugăciunea care mișcă inima: „Tată, iartă-i!”, și Ștefan, care privește la Domnul său, se aseamănă cu El, spunând: „Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta”. Și când Domnul Isus a murit, El Și-a încredințat duhul Tatălui. Și în privința aceasta Ștefan este ca Stăpânul lui. El și-a încredințat duhul Domnului, spunând: „Doamne Isuse, primește duhul meu”. Avem rezultatul faptului când un om de pe pământ privește la Omul din glorie. Omul de pe pământ este sprijinit de Omul din glorie, și Omul din glorie este reprezentat în acest om de pe pământ. Vedem astfel într-o scenă minunată cele două adevăruri mari: Hristos în glorie și Duhul Sfânt pe pământ, și eu gândesc că în aceasta vedem marea caracteristică a creștinismului. Hristos este văzut ca Om în glorie, Duhul Sfânt este privit ca Persoană divină pe pământ, credinciosul este privit ca fiind umplut cu Duhul Sfânt și ca omul privind la Omul din glorie. Lumea este văzută în poporul Israel, care nu vrea să se căiască, care prigonește pe sfinți (Adunarea), și cerul este privit ca fiind deschis și pregătit să primească duhul credinciosului, atunci când el adoarme. Acesta este un tablou minunat a ceea ce este creștinismul în adevăr.

Adevărata poziție a Adunării

Și acum încă un verset din Faptele Apostolilor 9.31. În Ștefan am văzut un sfânt individual. Dar în versetul acesta avem întreaga Adunare, care umblă în teama de Domnul și stă în mângâierea Duhului Sfânt, o Adunare alcătuită din oameni, cel mai mult din săracii lumii acesteia. Ei stăteau în afara religiei iudaice și erau prizoniți de lume, așa că ei se aflau în afara religiei și a lumii. Ei erau pe drumul spre cer, și aveau pe Domnul gloriei la ei, căci ei umblau în frica Domnului și erau înmulțiți prin mângâierea Duhului Sfânt. Și aici este din nou un tablou mareț al creștinătății. Creștinii sunt o comunitate de oameni care au crucea înapoia lor și gloria înaintea lor. Ei sunt pe drum spre glorie în părtășie cu Persoane divine. Tot ce ei au, este Domnul în glorie și Duhul Sfânt pe pământ, și ce le trebuie mai mult? Ce poate fi mai frumos decât o părtășie de credincioși în părtășie cu Persoane divine! Să nu ne considerăm a fi

numai o părtășie de credincioși, care sunt aici ca să facă cel mai bine, ce pot face. Noi suntem o părtășie de credincioși, și o Persoană divină este cu noi pe pământ. Ce poate fi mai binecuvântat decât aceasta! Aceasta este poziția în care noi am fost aduși astăzi prin harul lui Dumnezeu. Am lăsat înapoia noastră marile sisteme ale oamenilor, nu avem regulamente de credință, nu avem organizații mari, care să ne mențină laolaltă, noi nu avem rânduiești referitoare la serviciile divine, însă avem ceva care este mai mare decât toate acestea. Căci noi avem pe Hristos în glorie și Duhul Sfânt pe pământ.

Sper ca noi să vedem tot mai mult ce chestiune măreață este creștinismul. Domnul să ne dea har, ca aceste adevăruri să devină realități practice pentru noi. În toate greutățile avem pe Domnul, la care privim, și pe Duhul Sfânt, care vrea să ne călăuzească. Diavolul este împotriva noastră, dar Persoane divine sunt pentru noi. S-ar putea să fie multe greutăți, în care tu nu știi ce să faci, dar fi sigur, că nu este nici o greutate, în care Domnul să nu știe ce este de făcut.